

7916/1 Északmagyarország

1973 FEB 20

ESZAK-MAGYARORSZAG 4

A képernyő előtt

Jó estét, — s alig több

Míg a korábbi műsorhéten a kritikai jegyzet írója a bőség zavarával küzdött, hogy a saját készítésű tv-produkciók közül melyiket méltassa, illetve hagyja el, a most zárult hét már szűkmarkúbban bánt a közönséggel. Saját készítésű tv-játék mindössze egy akad — igaz, az két önálló részből áll —, s néhány egyéb adás hívta fel még magára a visszazésre is ható figyelmet.

*

Jó estét, Budapest! címmel valami öt és fél órás műsorral köszöntötte a fővárost február 13-án, felszabadulásának évfordulóján a televízió, egyben emlékeztetve a három városból történt egyesítés centenáriumára is. A nagyszabású körkapcsolásos műsorösszeállítás, a korábbi Jó estét, Magyarország műsorok „kisöccse” az évfordulón a mindennapi Budapestet igyekezett megragadni, hétköznapi mozaikokból összerakni egy estét, amely a maga mindennaposságában is ünnepelesen idézi a sokarcú fővárost. A műsor nagy visszhangot keltett, több kritikai megjegyzés is napvilágot látott már kedd óta, s a kritikai jegyzet írója egyes megállapításoknál talán óhatatlanul is ismételi.

Előljáróban az est egészét elismeréssel kell illetni. Magát a műsor ötletét és a lebonyolítást is. Vértessy Sándor vezetőriporterként roppant kulturáltan, elegánsan, szellemesen vezette az adást, a nagyszerű vágásokért Kigyós Sándor vezető rendezőt illeti elismerés. A későbbiekben említendő, részletkérdéseket érintő megjegyzéseink elsősorban a műsor szerkesztését és a külső riporterek munkáját érintik. Kiemelkedően érdekes és izgalmas volt az Elzett gyár, a Népszabadság szerkesztősége és a munkaügyi miniszter helyettese közötti vita a munkások bérrendezéséről, és bosszantóan semmitmondó volt az éjjel-nappali csemegeboltban, meg a szemközti patikában való szokványos téblábolás. Érdekes volt néhány riport, és szokványos a kutya vacsoráztatása, meg a lottóárus panasza. Jó és kevésbé jó riportok, emlékezetes percek és már régen elfelejtett töredékek váltották egymást. A Corvin Áruházból nagyon sok volt, néha úgy tűnt, mint ha az áruház hosszúra nyúlt reklámfilmjét látnánk, amit olykor meg-megszakít valami más. Tetszetek a száz éven felüli pestiek és tetszett Komlós János gyors riposztja, a műsor „önkritikája”. Nem tetszett a helyszínek elosztása, a műsor EMKE-centrikussága. Buda csak belső, zárt terű képviselőt kapott a műsorban, Óbuda még azt sem. S nagyon visszás volt, amikor az órák óta várakozó lengyel vendégbe az idő múlására hivatkozva bele kellett fojtani a szót, utána meg csaknem negyedórán át nézhettük az egyik éjszakai lokál nagyon is érdektelen műsörtöredékét.

A Jó estét... műsorok legfőbb erénye, az élő adás, az egyidejűség, a frissesség, a földrajzilag távoli jelen eseménynek lakásunkba varázslása, s hogy alig-alig akad benne előre készített rész. Mindez nagyjából jelen volt a keddi adásban, ha az egyes helyszínek most egymáshoz túlon túl közel is estek. A műsor vitatható részletei ellenére sokszínűen hozta közelünkbe az ünneplő Budapest hétköznapijainak néhány mozzanatát.

*

Molière halálának 300. évfordulóján két korai művének, a Férjek iskolája és a Sganarelle, avagy a képzelt szarvak címűeknek tv-változatával tisztelgett a televízió a halhatatlan író emléke előtt. Szinetár Miklós, a két játék rendezője — Molière modernségét, ma is ható mondandóját kiemelendő — az első játékot mai öltözetekben jelenítette meg, hangsúlyt adva ezzel annak a tételnek, hogy Molière-nél nem a külső megjelenést, nem a felszínt, hanem a szövegben, a dialógusokban rejlő mondandót kell mindig figyelembe vennünk. Érdekes rendezői kísérlet, hogy a másik darabot ugyanazokkal a szereplőkkel játszatta, de már korhű kosztümben. Amennyire igaz, hogy így a modernebb és a hagyományosabb törekvések kedvelői egyaránt kielégültek, annyira az is igaz, hogy a milliós nézőterű tv-színház, heterogén közönségében az ilyenfajta, kétirányú kísérletezés nem mindig talál megfelelő fogadtatásra. Ennek ellenére érdemes és kell a klasszikusok újfajta, tv-szerűbb bemutatásával kísérletezni, műveiket új értelmezésben interpretálni.

*

A Peres felek című vidám műsor életünk egy szomorú jelenségét, az oktalan pereskedést tálalta szórakoztató keretben elénk, nevetségessé téve a perlekedőket, s bizony magát az eljárást is. Jó színészek ágáltak méltatlan szerepekben, szóra után, ötvenperces időtöltésként.

Feltétlenül a hét értékei közé számít a Kós Károlyról készített, „Hájlékot embernek...” című portréfilm, amely ez alkalommal mint építész mutatta meg a kilencvenéves kútú kolozsvári író-grafikust.

Benedek Miklós